

Nové příběhy se šťastným koncem

Nezbedný mýval

Zuzana Pospíšilová
ilustrovala Zuzana Slánská

Skutečné příběhy z naší přírody

FRAGMENT

Nové příběhy se šťastným koncem Nezbedný mýval

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Zuzana Pospíšilová

Nové příběhy se šťastným koncem – Nezbedný mýval – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Nové příběhy se šťastným koncem

Nezbedný mýval

Zuzana Pospíšilová
ilustrovala Zuzana Slánská

FRAGMENT

Seznámení s Eliškou a Pavlem

Eliška a Pavel jsou dvojvaječná dvojčata. Narodili se sice ve stejný den, ale jsou si podobní jen trochu a každý z nich má i jiné zájmy a záliby.

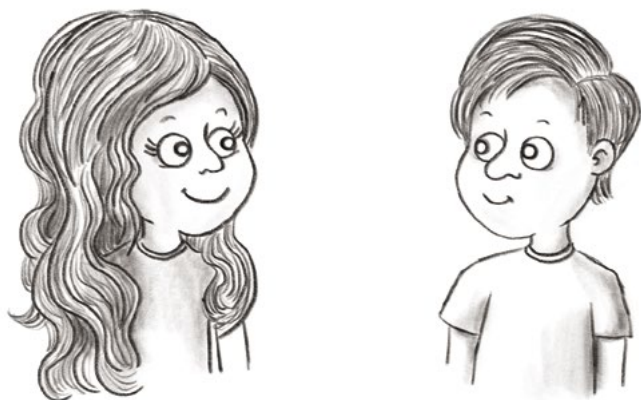
Eliška má dlouhé vlnité vlasy a na krku stejné znaménko, jako má maminka. Je hbitá jako lasička a baví ji jakékoli sportování. Jezdit na kole nebo na kolečkových bruslích se naučila mnohem rychleji než její bratr. Má ráda věci v pořádku na svém místě, v plnění úkolů je svědomitá, a proto se jí ve škole všechno daří.

Její dvojče Pavel má široký nos jako tatínek. Má spoustu koníčků, ale nejvíc ze všeho se zajímá o zvířata. Neustále ho udivuje rozmanitost ve zvířecí říši. Zdá se mu, že všichni lidé jsou si navzájem podobní, ale u zvířat ho každou chvíli něco překvapí a ohromí. Už teď má jasno, že z něj jednou bude docela určitě veterinář, krotitel nebo ochránce zvířat. Učení a sezení v lavici ve škole ho moc nebaví. Kdyby to bylo jen trochu možné, raději by se toulal přírodou a pozoroval ještěřky, kobylky, vlaštovky nebo alespoň pejskaře, kteří venčí své čtyřnohé mazlíčky. Bydlí v paneláku, kde zvířata mít nemůže, ale vynahrazuje si to při návštěvách u babičky a dědečka. Kdyby bydleli ve větším bytě, přál by si svůj vlastní pokoj, kde by si mohl vylepit plakáty se zvířaty. Dětský pokoj ale sdílí s Eliškou. Rodiče jim ho rozdělili na dvě poloviny oboustrannou knihovničkou,

a tak má k dispozici mnohem méně prostoru, než by si přál.

Mít dvojče je ale prima. Když si chcete s někým hrát nebo povídat, vždycky máte s kým, máte společné zážitky, a někdy dokonce i stejné nápady. Nemusíte se bát samoty při večerním usínání nebo při vstávání. Společně začnete chodit do školky i do školy, takže si můžete pomáhat s učením. Na druhou stranu to má své nevýhody, protože se musíte o všechno rozdělit, ale s tím Ela ani Pája problém nemají. Jsou totiž sehraná dvojka.

Můžou za to straky

Eliška s Pavlem jsou třetíci, a tak dobře vědí, jak to ve škole chodí. Při vyučování je potřeba se soustředit a nekoukat, kde co lítá. Zrovna dneska je to ale opravdu těžké, protože venku svítí sluníčko a vypadá to na krásný podzimní den.

„Takže ještě jednou si společně řekneme vyjmenovaná slova po B,“ vyzvala žáky paní učitelka.

Děti je začaly poslušně odříkávat, jen Pavel mlčky koukal z okna.

Na školním dvoře se totiž procházela straka. O strakách se říká, že kradou – Pavel si chtěl tedy zahrát na detektiva a zlodějku usvědčit. Na opakování vyjmenovaných slov teď rozhodně neměl náladu. Ela do něj nenápadně šťouchla. Dělala to pokaždé, když nedával pozor, takže poměrně často.

Paní učitelce neuniklo, že se Pavel k ostatním nepřipojil. Když děti společně odříkaly všechna vyjmenovaná slova, paní učitelka se obrátila přímo k němu: „A teď nám to ještě jednou zopakuje Pavel. Úplně sám!“

Pája se polekal, protože paní učitelka najednou stála u jeho lavice.

„Cože?“ zeptal se zmateně. Netušil, co se po něm chce, a paní učitelka mu tedy zadání zopakovala ještě jednou.

„Dobytek, kobyła, býk, bylina,“ vybavoval si slova, která se včera doma snažil spolu s Elou zapamatovat. Protože má rád přírodu, utkvěla mu v hlavě zrovna tato. Ostatní se mu z hlavy nějakým kouzlem vypařila.

„Pavle!“ napomenula ho přísně paní učitelka. „Ty v jednom kuse nedáváš pozor! Soustřed' se a opakuj si společně s námi!“ Pak se obrátila k celé třídě a vyzvala všechny žáky: „Tak ještě jednou, i s Pavlem! Být, bydlit, obyvatel, byt, příbytek, nábytek...“

Pája se připojil, ale za chvíli se vrátil k pozorování straky. Přivedla si dokonce kamarádky. Chodily po školním dvorku a hledaly, do čeho by mohly klovnout.

„Na co pořád koukáš z toho okna?“ zeptala se bratra o přestávce Ela.

„Na dvorku jsou straky. Určitě se chystají něco ukrást, ale já jim to nedovolím!“ rozohnil se Pája. Právě jedli svačinu u okenního parapetu a měli dobrý výhled na dvorek.

„Zatím to na žádnou krádež nevypadá,“ prohlásila Eliška a vrátila se zpátky do lavice, aby si nachystala sešity a učebnice na další hodinu. Pavel ale zůstal u okna. Svačinu sice dojedl, od okna se však odtrhnout nemohl, přestože zvonek oznámil začátek další hodiny.

Všechny děti už vzorně seděly v lavicích a čekaly na příchod paní učitelky, jen Pavel stál pořád u okna.

„Posaď se do lavice, Pavle,“ vyzvala ho paní učitelka přísně, když vstoupila do třídy.

„Teď nemůžu!“ odpověděl a ani se na paní učitelku neotočil.

Za plotem okolo školního dvorku prošla stará paní s nákupní taškou. Straky si jí všimly a hned se k ní slétly. Paní šla pomalu a ony pochodovaly za ní.

„Pavle!“ zvýšila hlas paní učitelka, ale ani to nepomohlo. Musela ho chytit za ruku a odvést k lavici jako malé neposlušné dítě. Nakonec ještě dostal poznámku. A to všechno kvůli strakám.

Nečekané překvapení

Po vyučování chodily některé děti rovnou domů, jiné ještě na oběd a několik z nich po obědě zamířilo do školní družiny, jako třeba Eliška s Pavlem.

V družině je to o dost zábavnější než ve škole, protože nikdo nikoho nenutí do učení. V družině si můžete dělat, co vás napadne. Třeba kreslit, číst nebo si stavět ledacos ze stavebnic.

Paní vychovatelka má na každý den vymyšlenou nějakou činnost. Buď se vyrábí,

kreslí, poslouchá pohádka, cvičí nebo tancuje. Ale kdo nechce, tak se zapojit nemusí. To vyhovuje hlavně Pájovi, protože si zábavu dokáže vymyslet sám.

Na dnešek byla naplánovaná pěvecká soutěž. Eliška i její kamarádky se do ní samozřejmě nadšeně zapojily. Pavla ale zpívání nebaví, a tak si přinesl vlastní zábavu. Sice kvůli tomu měl mnohem těžší aktovku než jeho sestra, ale za tu námahu mu to stálo.

K narozeninám dostal velikou knihu o přírodě. Nejenže v ní nacházel nové zajímavosti o zvířatech, která znal, i o těch, která nikdy neviděl, ale navíc byly na konci knihy samolepky. Ty se daly vyloupnout a nalepit k příslušnému zvířeti. Samolepky nalepoval pečlivě, nesměl se při tom splést, protože pak by, podle něj, byla kniha k ničemu...